

De Belcoïn

De Belcoïn

Rony A.F. Roeland

Thriller

2020

Beefcake Publishing

Hoofdstuk 1

Thomas Kiefer stond voor het raam dat uitkeek op de Schelde en het enorme terras. De regen viel met karrenvrachten uit een hoogzwangere, gitzwarte lucht. Zijn adem kleefde tegen het raam en belemmerde zijn zicht op het terras en de stroom. De afvoerpijp verslikte zich en spuwde het water kolkend weer naar boven. Kortom, het was een hondenweer en als het niet gauw beterde, stond hij straks met zijn voeten in het water. Op de rivier hobbelde een lamp als een uitdovende kaars over het klotsende water. Het was een piepertje van een aak die vocht tegen de stroming, de wind en het opkomende tij. Rechts, op de dokken van Linkeroever, dansten de vlammen van enkele torens als vuurspuwende goochelaars in het rond en de lucht rook naar solfer en verrotte eieren. Het leek dat deugd en ondeugd tegen elkaar vochten! Het stemde hem weemoedig maar maakte hem ook opstandig. Wie was zo machtig zich het recht toe te eigenen onze ingeademde lucht te verknoeien, zodat onze longen als bloemkool ineenschrompelden? Wie had het recht om onze polders de luchtwegen dicht te knijpen? Wie waren *de goeden* en wie waren *de slechten*? Het was hem totaal onduidelijk. Vroeger, in zijn studententijd, stapte hij ook wel eens op tegen al wat hij als slecht ervoer. Toen sprak men over zure regen en het gat in de ozonlaag en nu sprak men over de CO₂-uitstoot. Waar was dan die zure regen naartoe en was het dan toch waar dat er tussen goed en slecht geen verschil bestaat? Zijn vader zei het hem destijds al, als hij het onrecht aankaatte. ‘Ach man, verkwansel er je tijd niet aan. Steek ze allemaal in eenzelfde zak en ze komen er allemaal hetzelfde uit.’ En zijn vader had recht van spreken. Hem deden ze ook veel onrecht aan. Althans, dat zei hij toch. Nu ja, wat deed het ertoe? Zijn leven stond op een keerpunt! Hij hakte knopen door. Het had geen zin meer om zich nog af te vra-

gen wie het goed of slecht bedoelde. De enige te volgen weg was rechtdoor. Pompen of verzuipen!

Thomas Kiefer was ooit een uitmuntend student. Het kostte hem zelfs niet veel moeite en jaar na jaar reeg hij de cum laudes aan. Hij was preses van de faculteit Economie en maakte in die hoedanigheid kennis met Helena – Leentje – Van Roosendaal. Zij was abactis van de faculteit Politieke en Sociale Wetenschappen. Wat hij in haar zag, wist hij niet. Trok haar ondeugd hem aan? Ze had een niet al te beste reputatie, aangezien ze de naam had het niet te nauw te nemen met wat men in die tijd ‘de goede zeden’ noemde. Het deerde hem ook niet. Wat is het verschil tussen goed en slecht? Is schuld niet het onvermijdelijke gevolg van onschuld? Voor wie links slecht is, is rechts goed en omgekeerd. Zijn vader zei het destijds al. ‘Steek ze allemaal in eenzelfde zak en ze komen er allemaal hetzelfde uit.’ Het was dus duidelijk niet dat wat hem bij haar aantrok. Wat was het dan wel? Waarschijnlijk haar uiterlijk. Zowat iedere mannelijke student uit de Sint-Pietersnieuwstraat en haar studentikoze zijstraten liep geil van haar. Ze was hoogblond, sprak met een Noord-Nederlands accent en van haar volle lippen rolde een nog vollere letter ‘r’.

Thomas van zijn kant was naast een knappe kop ook een knappe kerel. Hij had blond krulhaar en helderblauwe ogen, was opgeschoten en slank. Zijn vader zei dat hij op Robert Redford leek, maar ja, zijn vader zei zoveel. Die zei zelfs dat hun familie uit Duitsland stamde. Volgens hem was de eerste Kiefer in Vlaanderen een Duitse, protestantse predikant. En op die arische afkomst was zijn vader heel fier. Naast fier, was zijn vader ook heel radicaal. Zeker wat godsdienst, afkomst en ras betrof. Het katholicisme was de enige ware godsdienst en zwarten en islamieten waren hem een doorn in het oog.

Zeker die laatste groep had het verkorven. Het waren allemaal dieven, luiwammesen en bedriegers en ook over hen zei hij: ‘Steek ze allemaal in eenzelfde zak en ze komen er allemaal het-

zelfde uit.’ Zijn vader had iets met zakken en al wie hij wantrouwde, kwam onherroepelijk in zo’n zak terecht. Leentje viel duidelijk naast de beruchte zak. Haar blonde haren en haar steelse, blauwgrijze ogen duidden onweerlegbaar op haar arische achtergrond en daaruit vloeiden enkel goede, bekwame en sterke kinderen voort!

Het was niet zo dat Thomas als vanzelf op Leentje botste. Hij was niet echt een vrouwenloper. Zijn vrienden pochten wanneer ze weer eens een of andere griet naar hun kot hadden meegenomen. Ze noemden dat in die tijd ‘binnendoen’. Hij hield het rustig en het leek hem dat het geen toeval was dat hij Leentje meer dan normaal tegen het lijf liep. Ze liep hem achterna! Had hij een studentenmeeting, dan had ze er ook een. Dronk hij iets in zijn stamkroeg, dan zat ze er steevast ook. En het onvermijdelijke gebeurde. Op een avond – hij was al een beetje in de wind – kwam ze bij hem en zijn vrienden aan de toog staan. Ze droeg een sexy, korte jurk en zijn maten daagden hem uit. Ze zeiden wat ze altijd zeiden: ‘Je laat dat toch niet liggen, zeker? Die heb je zomaar voor het *binnendoen!*’ Wat kon hij anders dan haar naar haar fraai ingerichte studio te volgen? Hij was geen maagd, verre van zelfs, maar zij was geraffineerd en sluw. Ze wist wat ze wou en hij belandde hoe dan ook, koste wat het kost, in haar trofeeënkast. Alle anderen konden haar gestolen worden. Hij was de trofee die ze koesterde en waarmee ze pronkte. Hij was niet de prijs die je zomaar in de prullenbak bij het andere vuilnis gooit. Hij was de god van de faculteit, de prins voor wie iedere vrouw valt! Die nacht neukte ze hem de lul van het lijf en toen hij ’s morgens ontwaakte, deed ze dat nog eens over. Voor hij naar huis ging, nam ze een hagelwit kaartje uit haar lederen handtas met slangenmotief. Daarop stond te lezen: ‘Helena Van Roosendaal, Knokke-Zoute’, en ze vroeg: ‘Kom je me zondag bezoeken? Dan stel ik je voor aan mama en doen we dit nog eens over.’

1999 was een magisch jaar. Die drie negens achteraan voorspel- den iets illusters. Men sloot niet enkel een jaar af, maar ook een eeuw en een millennium. De zomer bracht hij grotendeels aan zee door. Leentje hield haar belofte en ze beleefden een geluk- zalige tijd. Ze maakten lange wandelingen langs het strand en af en toe trok ze hem de duinen in en bedreven ze de liefde. Tijdens een van die stoeipartijen dacht hij, terwijl hij boven op haar lag, iets te horen. Hij keek in de richting van het geritsel en meende iemand achter een heester te zien duiken. Begluurde men hen? Hij trok zijn broek omhoog. Verbaasd vroeg ze: ‘Wat doe je nu?’ en hij antwoordde: ‘Even kijken. Ik heb de indruk dat we bespied worden.’

‘Ach,’ lachte ze zijn opmerking weg, ‘hier komen alleen natuur- liefhebbers en vogelaars. Kom, laten we verdergaan.’

‘Nee,’ antwoordde hij, ‘ik ben zeker dat iemand ons volgt. Hij draagt een beige jas, zodat het in dit heide- en schorrengedied niet opvalt.’

‘Je ziet spoken. Zelfs God en zijn bende heiligen vinden hier hun weg niet,’ zei ze, ze knoopte haar blouse, trok haar slip aan en veegde met de vlakke hand het korrelige zeezand van tussen haar dijen. Hij wist dat hij onnatuurlijk wantrouwig was. Het zat in zijn genen. De hele familie langs zijn vaderskant had last van die onhebbelijkheid. Het was op het ziekelijke af. Hij raadpleegde er zelfs een psychiater voor, maar die zei dat, zolang hij het zelf be- sefte, er met hem best te leven viel. Maar dit keer was hij rotsvast van zijn gelijk overtuigd. Die man met die vaalkleurige vest bestond echt. Hij kon alleen zijn gezicht niet scherpstellen. Hij zweeg er verder maar over. Het was de heisa niet waard en hij zag aan Leens gezicht dat het abrupte afbreken van de vrijpartij haar humeurig had gemaakt. Hij had nog slechts veertien dagen vakantie. Tegen half september verkaste hij naar Californië. Door zijn uitzonderlijke traject van hoogste onderscheidingen versierde hij een beurs naar Stanford University in de VS. En dat voor twee jaar! Dit was een serieuze test. Zou hun behekste liefde

– hij wou het geen ‘kalverliefde’ noemen – gedurende die twee jaar standhouden? Hij, in al zijn naïviteit, twijfelde er niet aan, al was Leen niet bepaald het voorbeeld van standvastige trouw. Maar met hem was het anders, zo dacht hij. Hij was jong, verliefd en niet alleen Leentje, maar heel de wereld lag aan zijn voeten. Iedereen voorspelde hem een voorspoedige toekomst. Hij had het geluk maar voor het grijpen.

Leens vader Eli was een afstandelijke, stofferige man. Hij stelde zichzelf houterig aan Thomas voor: ‘Elias Van Roosendaal, welkom.’ Meer kwam er niet uit. Hij was lang, mager, had een haakse neus en had iets aristocratisch over zich. Haar moeder Charlene was een kloeke, gezette dame met bolle, blozende wangen en wijde heupen. Ze zag er heel wat jonger uit dan Eli, kwam met moeite tot aan zijn schouder en liep voortdurend met een stofvod door het huis. Van Leentje vernam hij dat haar vader vroeger een apotheek in Sint-Niklaas openhield. Dit verwonderde hem, want als je zo eens rondkeek, rook alles in hun huis naar duur en de kasten en stoelen waren net niet van bladgoud. Nadat zij de afkomst van haar moeder vertelde, begreep hij meteen hoe de vork aan de steel zat. Ze was de enige dochter van een Kortrijkse textielbaron.

Aan Leens leeftijd kon hij makkelijk de ouderdom van haar moeder inschatten, terwijl Eli eigenlijk geen leeftijd had. Schatte je hem vijftig, dan rekende je te jong, schatte je hem tachtig, dan bleek dat te oud. Het lag allicht ergens daartussen. Hij had iets mysterieus. Je wist niet wat je met hem aan moest. Hij voelde noch warm, noch koud aan. Alles leek zo oppervlakkig. Zijn gezicht en zijn handelingen waren wezenloos. Zijn woorden en zinnen – als hij al iets zei – waren gewikt en gewogen, maar tegelijk toonloos en nietszeggend. Hij had grijsblauwe ogen – die had Leen allicht van hem – en meestal keek hij van je weg. En kreeg je toch zijn blik te pakken, dan keek hij dwars door je heen. Hij

droeg vast iets met zich mee. Iets dat hem dat koele killer-imago gaf. Hij had een verleden dat hem tekende, dat hij misschien wilde maar niet kon vergeten. Dat was Thomas' eerste indruk van Elias Van Roosendaal.

Helena's moeder was zijn tegenpool. Ze droeg samen met haar teveel aan gewicht die gezellige, goede luim met zich mee. Ze was vriendelijk, keek iedereen oprecht aan en hield van bloemen. Die kweekte ze zelf in de tuinserre. Waar ze die blozende kaken vandaan haalde, kwam Thomas snel te weten. Ze zat aan de drank! Naast de serre stond een tuinhuis waarin een koelkast stond. Thomas dacht dat ze daar haar pesticiden bewaarde. Maar op een dag – Leens ouders waren op visite bij de burens – opende hij ze. En wat zag hij? Geen pesticiden maar een hele bodega geestrijke drank. Leen en Eli wisten dit waarschijnlijk ook. Maar in een buurt waar het kruim van Vlaanderen woonde, bleef dit best geheim.

En dan had je nog de burens. Wie waren dat? Hadden die ook geheimen? Het was een huichelachtige buurt! Op het eerste gezicht was er niets aan de hand. Echt een gezellige boel, zo leek het. Maar onderhuids voelde je de spanningen. Ze wuifden naar elkaar, maar het leek niet van harte. Ze praatten met elkaar, maar je voelde dat ze iets verzwegen. Ze waren niet jaloers maar benijdden elkaars vermogen. Ze waren elkaars gelijken, maar ieder van hen achtte zichzelf beter. De hypocrisie sloop er als een listig serpent door de straten. Toch gebeurde er nooit iets. Ze hadden hun eigen security en vetes vocht men binnenskamers uit. Hier in Knokke-Zoute gold de wet van het geld en van de macht die dat geld je gaf. Binnenkort gaf de burgemeester een feest. Hij was een van de naaste burens, een graaf. Leentje vroeg Thomas mee. 'Het is goed voor je carrière,' zei ze, 'kom je mee naar boven? Papa en mama zien we de eerste uren nog niet terug!'

Feest in Knokke! Wat stelde het voor? Leen zei dat het voor de hele buurt een must was. ‘Wie niet aanwezig is, is van geen tel.’ En ze voegde er nog aan toe: ‘Het is niet belangrijk wat je kent, maar wie je kent. Het is een uitgelezen kans om in de schijnwerpers te lopen en om je tentakels uit te steken. Er komen enkel mensen van stand naar het “bal van de burgemeester”. Iedereen drumt er om een zitje. Iedereen hoopt op een uitnodiging. Er worden deals gesloten en vriendschappen bezegeld. Kortom, al wie geld en naam heeft, is er aanwezig. Ken je boer De Clercq?’ ‘Bedoel je die textielmagnaat?’ vroeg Thomas.

‘Natuurlijk, wie bedoel ik anders!’

‘Ligt die niet overhoop met de fiscus voor belastingontduiking en witwassen van geld?’

‘Ja, inderdaad. Maar zolang je niet veroordeeld bent, ben je bij mijn weten onschuldig. En wist je, die man is ongenaakbaar en onaantastbaar en heeft connecties tot in de hoogste middens.’

‘En komt die ook?’

‘Wat dacht je! Natuurlijk komt die en volgens mijn vader zit zelfs Yves Deforme bij ons aan tafel.’

‘Zitten we dan niet met zijn vieren?’

‘Maar nee, jij. We zitten aan de eretafel! Mijn vader flankeert ieder jaar meneer de graaf, burgemeester Paul Verlinden. Zijn broer, meneer Maurice, zit recht tegenover hem. En die heeft in zowat iedere financiële instelling van België een vinger in de pap. Mijn vader beloofde me dat hij voor jou een zitje naast hem zou versieren. Iedereen wil wel naast die man zitten. Wat denk je ervan?’

‘Dat ik me verdomme aan die tafel niet op mijn gemak ga voelen! Haalde die Verlinden niet de krantenkoppen met dat nieuw-uitgevonden, denigrerende woord “frigoboxtoeristen”? Wel, vroeger, toen ik nog een jongetje was, kwam ik samen met mijn ouders, broer en zus naar zee en hadden we ook onze picknick bij.’ ‘Ach, vergeet dat onaangename en denk aan het voordeel dat je ermee kan halen. Maak vooral kennis met meneer Maurice. Laat

een goede indruk na! Hij kan je breken, maar ook naar de top helpen. De top van de “haute finance”, zoals hij het altijd zelf zegt. Heb je thuis nog een behoorlijk pak? Voor mij hoeft dit niet, je bent zo al mijn prins. Maar in zo’n select gezelschap is het belangrijk dat je er op je best uitziet.’

‘Maar nee, het enige kostuum dat mijn moeder me ooit kocht, is vijf jaar oud.’

‘Bedoel je dat verbleekte scharminkel dat je op de proclamatie droeg?’

‘Ja, dat bedoel ik. En doe niet zo uit de hoogte! We zijn maar van gewone komaf.’

‘Sorry dat ik je kwetste. Maar ik wil gewoon dat je er netjes uitziet. Morgen vraag ik papa’s bankkaart en gaan we winkelen.’

De volgende ochtend zaten ze met zijn vieren aan de ontbijttafel. Eli zag er vermoeid uit. Zag hij ertegenop om ’s avonds naar het bal te gaan? Nu pas merkte Thomas dat hij echt een oude man was. Overdag was hij statig maar ’s ochtends veranderde hij in een knorrige brompot. Of was Thomas het wiel te veel aan de wagen? Iedere goed geaarde vader wenste zich zo’n schoonzoon maar van Eli’s gezicht viel het allerminst af te lezen. Was hij bang dat Thomas hem zijn enige dochter afsnoepte? Was hij bang om zijn oude dag alleen te slijten? Was dat zijn zorg? Alleen hij met zijn zatte Charlene? Was dat zijn trauma? De eenzaamheid? Leen had ook verteld dat hij enig kind was. Had hij geheimen? Was dat strakke gezicht een gordijn waarachter hij iets verborgen hield? Het zag er niet naar uit dat Eli zijn ziel, als hij al een ziel had, bloot zou geven. Hij werd nog nukkiger toen Leen hem zijn creditcard vroeg en zei dat ze voor Thomas, die ze ook soms Tom of Tommy noemde, een nieuwe uitzet wou kopen. Tegen zijn zin haalde hij de kaart boven en smeed ze verveeld op tafel. Thomas zat er stilzwijgend bij. Hij was een warm nest gewoon. Bij hen thuis was het ’s ochtends altijd gezellig en zeker in het weekend namen ze de tijd om te ontbijten. Zijn vader

ontrafelde de geschiedenis van de Kiefers en onderzocht hun stamboek. Hij vertelde dan van die boeiende, onwaarschijnlijke verhalen. Hij vertelde over zijn oom die aan het Russische front vocht. Hij verhaalde over de eerste Kiefers, Duitsers die naar Antwerpen afzakten en er de protestantse leer predikten. Een van zijn voorvaderen was ooit bevriend met Peter Paul Rubens, ook een Duitser wiens vader naar Antwerpen verkaste, maar dan om andere redenen. Naar hij zei, verwekte die een kind bij een van de vrouwen van Willem van Oranje. Leentje verstoorde zijn herinneringen, stak de creditcard in haar handtas en zei: ‘Kom, we stappen maar eens op. Het zal vlug avond zijn en op zaterdag is het altijd druk in de winkels.’

Voor haar was het natuurlijk een heel belangrijke dag. De dag van het jaar! De dag waarop iedereen zich toonde. En vandaag had ook zij iets te tonen. Iedereen zou haar nakijken, het kwam erop aan gezien te worden. Op het bal van de burgemeester waren er altijd nieuwe jongens en meisjes. Je werd er gekeurd. Men vroeg zich af wie je was en wat je deed. Men schatte je vermogen en kunde in. Was je van adel dan werd je meteen goed bevonden. Wie van thuis uit rijk was, kreeg ook een fiat. Maar Thomas was noch rijk noch van adel. Bij de fine fleur van Knokke gold enkel het woordje ‘geld’ en Thomas wist toen nog niet dat hij ooit zelf geld zou maken.

Hij stopte het mijmeren en keek naar de aak die zich vechtend door het water ploegde. De lamp wipte nog altijd op en neer als reed er een eenzame fietser over de kasseien van Parijs-Roubaix. De regen viel met bakken uit een betongrijze hemel. Thomas liep naar de wandkast en schonk zich een borrel whisky uit. Het verliep niet zoals hij het ooit verhoopte. Hij wou zich ontspannen, maar het lukte niet. Het verleden hing als een strop rond zijn hals en vroeg om wraak. De wraak op de euro, “de Belcoïen”! Hij vroeg zich af of hij niet beter naar café De Welvaert zou gaan.

Sinds kort knoopte hij een relatie aan met een dienstster uit de Coconut, een bar die haar deuren had gesloten. Ze werkte nu in De Welvaart en ze zei dat hij zijn verhaal best kwijt kon aan Ludo, een gepensioneerde rechercheur. Maar het was te slecht weer vandaag. Hij ging opnieuw naar de kast, schonk zich een tweede borrel uit, ging naar het raam en zonk met zijn gedachten weer weg in het verleden.

Hij dacht aan die avond van het bal. Elias hield niet van half werk en regelde voor hem een plaats naast meneer Maurice. Recht tegenover hem zat meneer Paul en naast hem zat zijn schoonvader in spe. Ook Yves Deferme en boer De Clercq waren op het appel. De tafel was een dambord van politici. Zowel wit als zwart was vertegenwoordigd, maar wat opviel was dat er geen enkele socialist was uitgenodigd. De rode pionnen weerde men. De toen nog jonge Guy Van Hoofdstad, 'dat joenk' zoals de socialisten hem noemden, gesticuleerde driftig tegen Deferme en sloeg om de haverklap zijn sluike haren naar achteren. Naast meneer Maurice zat een geblokte jongeling die Thomas meende te herkennen. Was dat niet de man die hem begluurde en achtervolgde? Gisteren, tijdens het winkelen, had hij weer dat nare gevoel gehad bespied te worden. Het silhouet van diezelfde geblokte jongeman spiegelde zich in het venster van een vitrine. Toen Thomas zich had omgedraaid, zag hij alleen nog een schaduw die oploste in het felle zonlicht. Hij zei het tegen Leen, maar die lachte zijn vermoeden weg en antwoordde: 'Dat is Axel, de zoon van meneer Maurice. Wat zou die ons bespieden? Hij is bij ons kind aan huis. Hij is als een broer voor mij.' De tafel stond tegen een muur van de grote zaal, zodat je overzicht had over alle aanwezigen. De dames keurden elkaars kapsels, kledij, hoeden en juwelen. Er werd duidelijk op geen frank gekeken om in de kijker te lopen. Aan de tegenoverliggende muur hing een grote, mechanische klok, met een goudkleurige secondewijzer. Die liet meneer Paul er speciaal hangen om met Nieuwjaar naar het nieu-

we millennium af te kunnen tellen. Want hij voorzag tegen die tijd een groot feest met bijbehorend geknal en vuurwerk. Waarover gaan de gesprekken als je in zo'n illustre gezelschap verkeert? Uiteraard over geld. Maurice, benieuwd naar de status en capaciteiten van Thomas, vroeg hem meteen wat hij studeerde en wat zijn toekomstplannen waren. Thomas antwoordde dat hij net als econoom was afgestudeerd aan de universiteit van Gent en dat hij binnenkort naar de VS zou afreizen om zich in die materie te vervolmaken.

‘Aha, een knappe kop!’ zei meneer Maurice goedkeurend. ‘Zo iemand kunnen we in ons bedrijf wel gebruiken.’ Hij stelde zich voor als de voorzitter van de Orbis holding, die de Orbis bank en Orbis verzekeringen controleert en hij ging verder: ‘Weet je waarom die klok daar hangt?’ Thomas schudde zijn hoofd en triomferend antwoordde meneer Maurice: ‘Die klok hangt er om met Nieuwjaar de seconden naar de volgende eeuw af te tellen. En het wordt een speciaal jaar. Het nieuwe jaar start met het cijfer twee! Mijn broer hing er speciaal een mechanisch exemplaar omdat hij vreest dat de computers en klokken het noorden kwijt geraken als ze plots vier in plaats van twee cijfers moeten tellen!’ Thomas lachte om die kinderlijke gedachte van meneer de graaf. Die had duidelijk meer streken dan een garnaal poten had. Hij antwoordde: ‘Maak je maar niet te veel zorgen. De computers slaan helemaal niet tilt. We staan voor een eeuw die ons uitdaagt. Megacomputers die enorm veel data verwerken, bepalen binnenkort onze toekomst. De nieuwe economie en wereld zijn digitaal, niet analoog!’

Maurice, adept van een oude, wereldvreemde generatie geldmagnaten, had het niet zo goed op de voortschrijdende, nieuwe technologie begrepen.

Het was behoorlijk warm in de zaal. Een walm van sigaren- en sigarettenrook hing in een drom aan het plafond. Meneer Mau-

rice zweette en dipte met de punt van zijn servet het nat van zijn voorhoofd.

‘Geloof me, jongen, bezit en geld zijn nog altijd de steunpilaren van onze welvaart. Het zijn de bouwstenen van de standvastigheid. De nieuwe technologieën zijn zeepbellen, die nog in het gezicht van degenen die erin geloven zullen openbarsten,’ antwoordde hij driftig en hij trok heftig aan zijn sigaar. Overtuigd van zijn gelijk ging hij verder: ‘Die nieuwe rijken zijn blinde parvenu’s en die dotcom-bom ontploft zeker nog in hun gezicht.’

Thomas dacht er zo het zijne van. Was meneer Maurice niet even hebzuchtig als degenen die hij daarnet door het slijk haalde? Maar Leentje zei dat hij hem beter niet tegensprak. Hij had een enorm groot ego en je hield hem beter te vriend. ‘Als je terug bent uit de VS, klop dan zeker eens bij mij aan. Je lijkt me een verstandige kerel en die kunnen we in onze bedrijven goed gebruiken.’

Thomas knikte dankbaar naar de captain of finance. Hij maakte in ieder geval een goede indruk op de bankier.

Hij stond nog steeds voor het raam en zag zijn vorige leven als een film aan zich voorbijflitsen. Hij snapte niets van de tragedie. Hoe kwam hij in deze puinhoop terecht? Niet alles verliep volgens het scenario dat hij destijds uitstippelde. Het lineaire traject maakte bochten! Hij keek op zijn horloge en schrok ervan dat hij al meer dan een uur voor het venster stond. Hij tuurde naar links. Het piepertje van de aak pinkte zich door een bocht van de Schelde en loste op in de duisternis van het zwarte water. Rechts spuwden de vuurtorens op Linkeroever hun vlammen steeds hoger de lucht in. Het leek wel de Apocalyps die zich voltrok. Of was het eerder een schijnbeweging van de natuur die zich verweerde tegen de oprispende uitlaatgassen? De plensbui veranderde intussen in een zachte slagregen, maar de lucht was nog altijd diepzwart. Thomas draaide zich om, ging weer naar wandkast en goot een dubbele maat whisky in zijn met ijsblokjes ge-

vulde glas. Hij nam nu plaats in zijn makkelijke zetel en zijn verleden reflecteerde zich verder in zijn vermoeide, wazige hoofd.

Een week na het bal verhuisde hij naar Californië. Hij schreef zich in voor verscheidene cursussen en focuste vooral op de altijd terugkerende patronen van de economie. ‘Alles heeft een wetmatigheid, ook het onvoorspelbare,’ orakelden zijn Amerikaanse professoren. Hij verdiepte zich in de algoritmen. Hij vergeleek crisisperiodes met periodes van economische groei en constateerde dat zelfs het onvoorspelbare, voorspelbaar was. Er was een excessieve drang naar winst op korte termijn. De Silicon Valley-bedrijven kapitaliseerden zich zonder moeite en stelden daar geen winst tegenover! Was dit het voorteken van de eerste atoombom die op komst was? Met kerst stond hij opnieuw aan Leens deur. Hij zag er volwassener uit. Zijn getrimde stoppelbaard en door de Californische zon getaande gezicht maakten hem mannelijker. Nu zag hij er echt uit als Robert Redford! Helena was afstandelijker. Was er tijdens zijn afwezigheid iets gebeurd? Ze stopte inmiddels met studeren – een diploma achtte ze overbodig – en ze hield zich veel op in de middens van Axel Verlinden en diens vrienden, overigens allemaal klaplopers en nietsnutten. Het nieuwjaarsfeest vond dat jaar plaats in het Casino-Kursaal. De mechanische klok tikte de uren, minuten en seconden weg. Meneer Maurice en meneer Paul zaten aan dezelfde tafel. Ook de genodigden waren dezelfde. Yves Deferme, opkomende politicus voor de CD&V, peuterde ongezellig in zijn neus. Van Hoofdstad masseerde voortdurend zijn sluike haren en boer De Clercq wreef met zijn servet over zijn glimmende, rode kop. Ook de dames waren dezelfde. Ze droegen andere kleren, hoeden en juwelen en ook hun kapsels waren anders. Maar in essentie bleef alles hetzelfde. Dat er iets veranderde, was enkel een illusie. De laatste tien seconden van het vorige millennium kwamen eraan en luidkeels telden alle aanwezigen mee. Buiten roffelde en knalde het vuurwerk door de ijle lucht en binnen

omhelsde en zoende men elkaar. Er gebeurde niets, in het geheel niets. De klokken tikten geluidloos verder en de computers gingen niet in staking. De grote veranderingen lieten nog even op zich wachten. Thomas voelde de trillingen al maar de grote schokken moesten nog komen.

Thomas' glas was halfleeg. Hij klom uit zijn zetel en ging weer naar het raam. Inmiddels was het gestopt met regenen. Hij keek naar links. Het schip en het knipperende licht sleepten zich door twee bochten en ze verdwenen in de duistere stilte. Rechts bleef alles hetzelfde. De haven baadde nog altijd in die groenblauwe schijn en de witte rook dreef laag over de nevelige dokken van Linkeroever. Het leek wel een gistend moeras.

In 2002 kwam de euro. Thomas rekende intussen in dollars, maar voor de Europeanen was het een hele aanpassing. Vooral de ouderen hadden het er enorm moeilijk mee en ze vroegen dan: 'En hoeveel is dat in Belgische frank?' Zelfs meneer Maurice had problemen toen hij plots minder rijk bleek. Zijn kapitaal zakte als een mislukte cake in elkaar nu hij alles door veertig moest delen. De premier, dat *joenk* met het spleetje tussen de tanden, was een enorme voorstander van de nieuwe munt. Bij hoog en bij laag beweerde hij dat de euro de eerste stap naar een eengemaakt Europa zou worden. Bij de broers Verlinden schoot dit totaal in het verkeerde keelgat en ze dachten er zelfs ernstig over na om dit jaar voor het eerst een socialist op hun bal uit te nodigen. Ook de gewone man tastte dieper in de zakken, want alles werd duurder. Maar die zweeg.

Thomas studeerde af met de grootste onderscheiding. Zijn werk 'Impact of creating money on the markets' reisde de wereld rond. Helena smeedde trouwplannen, maar Thomas stelde ze gedurig uit. Was hij bang dat hij de verkeerde keuze maakte? Ze deed wat iedere andere vrouw in haar plaats zou doen. Ze werd nukkig

en onwillig in haar grootste kwaliteit, namelijk seks. Thomas hapte uiteindelijk toe en ze kozen een huwelijksdag: veertien augustus 2004. Maar voor het zover was, stroomde er nog veel water naar de zee. Het millennium vertoonde zijn eerste barsten. Er diende zich een eerste crisis aan: de dotcom-zeepbel. De Nasdaq, de beurs waarop de meeste hightech-aandelen noteren, brak het ene record na het andere. Rijk werd je niet door te werken. Het volstond dat je om het even welk aandeel op de Nasdaq kocht en je werd al slapend rijk! De koersen vlogen door alle technische weerstanden, tot er geen weerstanden meer waren. In Vlaanderen had je ook zo'n aandeel: Lernout & Hauspie, de parel aan het firmament van de spraaktechnologie. Sommigen werden er rijk mee. De slaggers en bakkers, de investeerders van het eerste uur, die de convertibles kochten en ze bijtijds van de hand deden, verdienden zakken vol geld. De goudzoekers en de mensen die te laat op de kar sprongen, verloren al hun zuurverdiende spaargeld. Meneer Maurice had er geen medelijden mee! 'Zie je wel,' zei hij zelfvoldaan, 'hebberigheid is de molensteen rond de nek van deze wereld.'

Thomas solliciteerde voor zijn eerste baan. Beloofde meneer Maurice hem geen baan met verantwoordelijkheid binnen het Orbis-imperium? Hij zocht zijn kaartje op en belde hem. Maar Maurice gaf niet thuis en zijn secretaresse verwees hem door naar een sollicitatiebureau. Als die hem goed genoeg bevonden, kon hij meteen aan de slag. Het hr-bureau selecteerde hem als de beste uit een reeks van twintig sollicitanten. Vooral zijn grondige kennis van de financiële risico's sprak hen aan. Een beter profiel voor een financiële groep was onvindbaar. Meneer Maurice ontbood hem en vroeg naar zijn voorwaarden. Die lagen veel te hoog en hij zei: 'Momenteel kunnen we jouw profiel missen. Meer nog, we kunnen zulke gages niet betalen. Onze aandelen en navenant ook onze winsten en reserves slonken door die dip op de beurzen. Niettegenstaande we niet in die strontaandelen be-

legden, deelden we ongewild mee in de klappen. Ook het Orbis-aandeel, nochtans het goede-vader-aandeel bij uitstek, verloor onterecht 30% in waarde.’

Thomas wees hem erop dat een goed risicobeheer, zeker voor een financieel conglomeraat, uiterst belangrijk is. Maar Maurice lachte zijn opmerking weg en antwoordde gewichtig: ‘Ons bedrijf staat als een burcht. Als daar iets mee misgaat, is heel de wereld om zeep!’

Zijn carrière als topmanager startte dus in mineur en niet zoals iedereen het voorspelde.

Thomas ging weg bij het raam. Het donkere weer, de regen en de naar fosfor stinkende lucht maakten niemand echt vrolijk. Hij nam de fles Chivas, of wat er nog van restte, uit de kast, zette ze op de salontafel en goot zijn glas vol zonder er ijsblokjes in te doen. Sinds hij in Antwerpen woonde, dronk hij meer dan goed voor hem was.

In augustus huwde hij Helena Van Roosendaal. Het huwelijksfeest ging, zoals het bij de class of society van Knokke paste, door in het plaatselijke casino. Er was heel wat bekend volk van de partij. Graaf Paul zat mee aan de hoofdtafel. De dames hadden alweer andere kapsels en droegen opnieuw andere kledij, juwelen en hoeden. Kortom, alles bleef hetzelfde. Guy Van Hoofdstad sloeg wild zijn sluike haren achterover en gesticuleerde wijdarkms naar Yves Deferme, die geheimzinnig glimlachte. En toch leek er wél iets veranderd. Men miste meneer Maurice, die voor het huwelijksfeest bedankte. Aan de hoofdtafel zaten nu ook Thomas’ familie, eenvoudige mensen uit het Waasland. Onder de genodigden waren ook enkele collega’s van het bedrijf waar hij werkte, de verzekeringsmaatschappij Scaldis. Wat eerst een mislukking had geleken, keerde uiteindelijk om in zijn voordeel.

Na de afwijzing door meneer Maurice ging Thomas op zoek naar een andere baan en kwam zo bij de Boerenleenbank terecht. Die zagen wel iets in zijn capaciteiten en lachten hoegenaamd niet met zijn profiel. Hij kreeg er meteen een baan als financieel directeur bij de firma Scaldis, een kleinere verzekeringsdochter. Het was geen grote naam en het had heel wat minder uitstraling dan de Orbis-holding, maar ze beloofden hem doorgroeimogelijkheden.

Meneer Maurice van zijn kant smeedde een plan. Een gedurfd, duivels plan! Hij aasde op niets minder dan een hogere, adellijke titel. Hij hield niet van cijferaaars en nog veel minder van kleinburgerlijke bestuurders. Dat was voetvolk. Hij was meer een strateeg, iemand die de lijnen uittekende. Hij was voorbestemd tot grootse daden. Hij had een afspraak. Geen gewone afspraak, maar een afspraak met de geschiedenis! Orbis was al een grote speler en had een plaats in de Dow Jones Euro Stoxx 50. Samen met zijn boezemvriend, burggraaf Etienne De Vlieger bedisselde hij een uiterst risicovolle, megalomane coupe op de Nederlandse Avro-holding. Dit bracht hem zeker in de geschiedenisboeken! Hij vergeleek het met David die Goliath versloeg. Ze hadden het geld niet, maar dat was bijzaak. Iedereen was wel bereid om in aandelen van Orbis, het aandeel bij uitstek en een veilige haven bij onweer, te beleggen. Maar de woorden van Thomas bleken juist. Zelfs het voorspelbare was onvoorspelbaar.

De wind keerde. Er diende zich een tweede crisis aan en dit keer een financiële crisis. Verlindens onverwoestbare burcht wankelde. De potentiële beleggers haakten af. Verweesd keek hij naar televisie en zag hoe radeloze beleggers stormliepen om hun spaargeld af te halen. Het was in het Verenigd Koninkrijk. Northern Rock stond op springen. Hij moest ingrijpen of het liep faliekant af. Inderhaast organiseerde hij een persconferentie en stelde zijn beleggers gerust. Meer nog, hij porde ze aan om in te tekenen op zijn kapitaalronde.

Niemand vertrouwde het zaakje nog. En het werd nog erger! Er was iets aan de hand met de Amerikaanse huizenmarkt. Voor het eerst hoorde hij iets over CDO's. Verward vroeg hij aan zijn secretaresse: 'Wat zijn dat, CDO's?' Ze antwoordde: 'Dat weet ik niet. Het zal wel iets Amerikaans zijn, zeker?'

'Natuurlijk is het iets Amerikaans, domme geit! Zoek het op Google op!'

Ze checkte het en antwoordde: 'CDO is de afkorting van *collateralized debt obligation*. Het heeft iets te maken met hypotheeken die ze samenvoegen en als een obligatie doorverkopen. Volledig risicoloos. Moody's en Standard & Poor's geven ze een A⁺-rating.'

Maurice pufte. Hij maakte zich wellicht te ongerust. Trouwens, zijn bank had dat spul niet in huis. Zijn bank belegde, zoals het een goede huisvader betaamt, alleen in solide hypotheeken, obligaties en aandelen.

De rust keerde echter niet terug. Vroeger kwam al het onheil van links, nu kwam het van rechts. Fannie Mae en Freddie Mac hadden staatssteun nodig.

'Wie zijn Kelly Mack en Freddy Breck?' briepte hij.

'Dat weet ik niet,' antwoordde zijn secretaresse.

'Kijk dan op Google, domme geit!' schold hij.

Zijn secretaresse zocht het op en antwoordde kalm: 'Het zijn de grootste particuliere kredietverstrekkers in de VS.'

Maurice begreep uiteindelijk dat er toch iets meer aan de hand was. Hij kwam in zwaar onweer terecht. Of waaide er eerder een orkaan over? Bedrukt keek hij naar het laatavondnieuws. Hij zag hoe bedienden bij Lehman Brothers, een icoon in de Amerikaanse financiële sector, kartonnen dozen naar buiten sleepten.

'Closed' stond er op het raam. Heel Manhattan was gesloten! Bank of America nam Merrill Lynch over, nog zo'n icoon van Wall Street. Maurice daverde en bibberde. Het tempeest vermorzelde niet enkel de kleinere spelers. Ook de groten der aarde

moesten eraan geloven. Het beest, de stier van Wall Street, bries-
te niet meer. Was dit het einde van zijn Orbis-holding?

Ze nodigden hem uit op tv, maar net als op Thomas' trouwfeest
gaf hij forfait. Zijn adellijke vrienden belden, maar hij nam niet
op. Hij bleef vasthouden aan de illusie dat er niets was veranderd,
maar hij miste zijn afspraak met de geschiedenis. Orbis was fail-
liet!

Yves Deferme, intussen premier, nam het heft in handen. Hij
kwam wel op tv.

Na wat gesjoemel met de Nederlanders, ontbond hij de Orbis-
holding. Hij kapte hem in stukken, verkocht hier en daar wat en
de kroonjuwelen van België kwamen in Franse handen terecht.
België gleed terug af naar het feodale tijdperk.

In juni werd in Knokke weer het bal van de burgemeester ge-
organiseerd. Eli zat aan de eretafel, naast meneer Paul. Boer De
Clercq was er ook en Van Hoofdstad gesticuleerde driftig met
zijn handen en wreef zijn sluike haren zenuwachtig naar ach-
teren, terwijl Deferme geheimzinnig glimlachte en af en toe naar
zijn gsm loerde. De dames droegen andere kapsels en ook hun
juwelen, hun kledij en hun hoeden waren gewisseld. Maar hun
glimlach was doffer. Als er al iets aan hen was veranderd, was
dat slechts een illusie.

Naties kraakten. Europa barstte. De gehele wereld likte zijn won-
den en Thomas zat er middenin. Toen al besepte hij dat geld niets
waard was. Het was maar een ruilmiddel waaraan men een fic-
tieve waarde had gegeven. Geld was net als de kapsels, de ju-
welen, de kleren en hoeden van de dames: een illusie! Er broedde
een idee bij hem.

Niet alleen Orbis leed onder de crisis. Ook de Boerenleenbank
en andere, oude dames in het financiële landschap verslikten zich
in de CDO's. Het kapitaal, de reserves en buffers waren ontloe-

reikend om de schokken op te vangen. Ze vroegen om staatssteun en kregen die, maar wel onder bepaalde voorwaarden. Europa, met op kop Van Hoofdstad, bemoeiden zich. Het was nu 2011. Het volgende decennium was er een van aanbevelingen, verordeningen, decreten en wetten. Ze verplichtten de Boerenleenbank om in te krimpen. Rendabele stukken werden voor een habbekrats van de hand gedaan. België hield uitverkoop! Zo kwam de verzekeraar Scaldis in handen van een Amerikaanse durfkapitalist terecht. Maar ieder nadeel heeft zijn voordeel en dit keer draaide deze demarche weer in zijn voordeel uit. Het ontging de Amerikanen niet dat de verzekeraar zonder kleerscheuren uit de crisis kwam en dat had alles met het beleid van Thomas te maken. Hij geloofde niet in wat de ratingbureaus zeiden. Hij hield enkel rekening met zijn eigen modellen en bouwde zelf een rendabele strategie uit. Hij kwam als winnaar uit het avontuur. De big boss riep hem bij zich, bood hem de post van Algemeen Directeur aan en hij aanvaardde die. Niets bleef hetzelfde. Europa werd een bureaucratie, bestuurd door totalitaire gekken. Van Hoofdstad kwam op tv, gleed met de hand door zijn sluike haren en verklaarde in schabouwelijk Engels dat dit nooit meer mocht gebeuren. Het leek alsof hij over de laatste twee wereldoorlogen praatte. Ieder decreet werd een wet en uit iedere wet kwam weer een aanbeveling voort.

In juni 2011 ging Thomas opnieuw naar het bal van de burgemeester. Aan de hoofdtafel zaten Van Hoofdstad en Deferme, die om de haverklap op zijn BlackBerry keek. Het leken wel de beste maatjes. De dames droegen andere, wijdere jurken. Ze hadden andere kapsels en sommigen droegen zelfs een pruik. En ook hun juwelen blonken, maar, net als de vrouwen zelf, net iets minder dan het voorgaande jaar. Hun nieuwe hoeden lagen in de vestiaire, netjes naast elkaar. Alles veranderde en het idee dat alles hetzelfde was gebleven, was enkel een illusie.

Thomas had een kinderwens, en in 2014 was het zover: Helena was zwanger. Hij was in de wolven. Zij iets minder. Hun relatie was er een van vallen en opstaan en de stabiliteit in hun huwelijk was ver te zoeken. Misschien was dit kind een doorstart? Maar wat hij in eerste instantie als een voordeel zag, bleek uiteindelijk in zijn nadeel uit te draaien. Ze kreeg een miskraam. Zijn zakelijke geluk kon niet op, maar zijn prille familiegeluk werd bruusk verstoord. Leen kon het huwelijk niet aan. Ze was een verwend nest. Het was een erfenis van haar opvoeding. Ze belandde al snel in een depressie. Ook toen ze zich liet opnemen in een instelling, keerde het tij niet. Weer thuis kampte ze met een nieuwe inzinking. Ze kon het leven niet meer aan. Dit was, naast de twee economische crisissen die Thomas meemaakte, zijn derde crisis. Leen werd uithuizig, verkeerde in het slechte gezelschap van Axel Verlinden en zijn malafide vrienden en kwam 's nachts veelal dronken thuis. Het kon zo niet verder. Ze groeiden steeds meer uit elkaar en hij dacht aan een echtscheiding.

Het was nu 2018 en hij woonde in een flat met zicht op de Schelde. Hij greep naar de fles whisky en goot het laatste restje in zijn geribbelde glas. Op een schap aan de wand stonden er enkele versleten boeken en zijn oog viel op 'Het verdriet van België' van Hugo Claus. Hij had het ooit gelezen, maar herinnerde zich de inhoud niet meer. Was dat nu zijn lot? Herinneringen? Belandde hij ooit, net als Hugo, ergens op een stoffig schap in de vergetelheid? Hij was opstandig van aard. Dit zou hem niet overkomen. Hij had een afspraak en een belangrijke. Een afspraak met de geschiedenis. Hij had een idee dat stilaan tot een realiteit uitgroeide: de Belcoin.

Hij dronk in één teug zijn glas leeg, wankelde naar het terras, keek over de reling en dacht: 'Als je hier afvalt, ben je op slag dood.'

In Antwerpen, meer bepaald in het Schipperskwartier, vind je een café. Het is een herberg die zelf niet meer weet hoe oud ze is. Het is een bruine kroeg, zeg maar een 'oercafé', midden in een hoerenbuurt. Alles is er tot op de draad versleten. Op de bruin gebeitste, afgesleten tafels staan bloemen. Geen echte, maar van plastic. Het buffet waarop de lege glazen staan, zit gewrongen tussen een afgeschilferde spiegel en het muurbehang is rossig van de opgespaarde sigarettenrook. Achterin is er nog een rookkamer. Van daaruit kijk je op een aantal bingo's en enkele andere goktoestellen. Het is de enige volkshoer in de buurt. Ze stond hier vroeger tussen de hoerententen, maar door het oplapwerk van burgemeester Bart Bever veranderde de buurt. De magie verdween...

Achter de tapkast staat Linda. Ze is blond en altijd kortgerokt. Ze is heel nieuwsgierig, rad van tong, recht voor de raap en heeft het hart op de juiste plaats. Het café heet De Welvaert. Het is de stamkroeg van Ludo Deckers, een met pensioen gestelde rechercheur. Hij kent de hele buurt en noemt de stamgasten bij hun voornaam. Hij groeide hier als tiener op.

Ludo is een volkshoer, praat tegen iedereen en heeft een luisterend oor. Mocht je voorbij De Welvaert passeren, ga er dan zeker even binnen. Ludo zit altijd op dezelfde plaats, rechts op een bank aan het raam. Hij heeft dun haar en draagt een verzorgde, getrimde snor. Je herkent hem meteen.

Tijdens zijn loopbaan kleurde Ludo al eens buiten de lijntjes, maar als mens is hij eerlijk en fair. Sinds kort huwde hij een Oekraïense schone, die hij in de bar hier recht tegenover leerde kennen. Die bar heette de Panache. Olena is romantisch en ze houdt van lekker eten. Ze spreekt inmiddels perfect Nederlands en studeert voor gids in de Antwerpse toerismeschool.

Vorig jaar loste Ludo twee moorden op en ontmantelde hij een cocaïnehandel en een internationale drugstrafiek. Hij straalt

ontzag uit en iedereen heeft hem graag. Sinds de Panache noodgedwongen de deuren sloot, veranderde zijn buurt. Maar Ludo komt nog elke weekdag in De Welvaart. Hij is een gewoonteman. Zijn gewoonten zijn sterker dan zijn persoonlijkheid. Het is negen uur en Ludo komt binnen, je kan er je horloge op gelijkzetten. Zijn dagindeling is geijkt, maar sinds kort vindt hij zijn draai niet meer. Sinds enkele maanden is Olena zwanger.